

ΔΙΝΟΡΑ

Ἐπάρχουν καὶ ἄλλα ἐκτός τῆς ὄπερας, τοῦ βουλευθάρ τῆς λέσχης, εἰς τὸν κόσμον, καὶ τὸν κόσμον αὐτὸν θέλω νὰ ἴδω, νὰ σπουδάσω, καὶ ρίπτομαι εἰς τὴν θάλασσαν ὡς ὁ Τηλέμαχος, χόπλα, ἀλλὰ χωρὶς Μέντορος.

Ὁ Ρενὲ εἶχε τὸ φρόνημά του περὶ τοῦ νέου Φερδύ ὁ Ραῦμόνδος ἦτο καλὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἀπέόζαρεν ὀλίγον» ὁ πρίγγιψ δὲν ἤνοιε σχεδὸν τὴν ψυχικὴν γενναιότητα καὶ τὴν ζωτικὴν ἀνησυχίαν τοῦ κατὰ τι μελαγχολικοῦ, σταθεροῦ καὶ γλυκοῦ νεανίου, αἰσχυνομένου ἐν ταῦτῳ καὶ ἀπογοητευμένου ἐκ τῶν Παρισίων, καὶ, ἂν καὶ ἐλάτρευεν τὸν μαρκήσιον, ὑποχρεωμένον νὰ φεύγῃ ἐν τοσοῦτῳ καὶ νὰ πηγαίῃ εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Κίνας, ὅπου ἦτο τοῦλάχιστον βέβαιος ὅτι δὲν θὰ προσέκρουεν ἐναντίον ἐρωμένης τινος τοῦ πατρὸς του.

Ὁ Ρενὲ εὕρισκεν ὅτι ὁ Ραῦμόνδος, ὁσάκις ὠμίλει, ἐδίδεν εἰς τὸν λόγον του χροιάν συζητήσεως. Λοιπὸν, ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ Δινόρας, ἦτο φανερόν ὅτι ὁ Φερδύ, εἰσελθὼν, ἦτον ἕτοιμος νὰ τοῦ κουρτήσῃ ζεστὴν ζεστὴν καμμίαν συζητήσιν περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ δελεάζοντος πρὶν τὴν δελεαζομένην.

Πράγματι, ὁ Ραῦμόνδος, ὠθούμενος ὑπὸ διπλοῦ συναισθήματος, — τῆς ἐμφύτου συμπαθείας πρὸς τὴν Δινόραν, καὶ τῆς ἠθικῆς εὐθύτητος, ἣτις ἦτο ὁ νόμος του, — ἐπεθύμει νὰ προσπαθήσῃ νὰ καταδείξῃ εἰς τὸν Ρενὲ τὴν ἰδέαν τοῦ δικαίου, δι' οὗ εἶχε ποτισθῆ, εἶχε τραφῆ τοῦ πρίγγιπος ὁμόσαντος πρὸς τὴν δεσποινίδα Φερῶ ὅτι θὰ ἐγένετο σύζυγός του, ἢ δεσποινίς Φερῶ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ κ. Σαντεναί τὴν πραγματοποίησιν τῆς ὑποσχέσεώς του.

— Εἶσαι τρελλός! ἀπεκρίνετο εἰς ταῦτα ὁ Ρενὲ. Ἄλλ' ὄχι, ἀγαπητέ μου, δὲν ξεύρεις τὸν κόσμον, εἶσαι ἄγριος. Ἄς δοῦμε, σὺ θὰ ἐνυμφεύσῃ Κινέζαν, τὴν ὁποίαν τυχὸν ἤθελες εὕρει χαριτωμένην εἰς τὸ Πεκίνον, καὶ θὰ τὴν ὀδηγοῦσες εἰς τὴν δημοχρίαν τῆς περιφερείας σου; Πήγαινε λοιπὸν νὰ τὸ πῆς εἰς τὴν μητέρα μου, σὺ ὁ ὁποῖος μὲ συμβουλεύεις νὰ νυμφευθῶ τὴν Δινόραν! Περίφημα θὰ σὲ δεχθῆ.

— Γνωρίζει ἡ πρίγγιπέσα, ὅτι ἔχεις ἐρωμένην τὴν δεσποινίδα Φερῶ;

— Ἀναμφιβόλως... Ἦθρεν ἐπάνω εἰς τὴν θερμάστραν μου τὴν φωτογραφίαν τῆς Δινόρας, καὶ τὴν ἐξέλαβεν ὡς ἠθοποιόν. Τῆς εἶπον τὴν ἱστορίαν, καὶ τὴν ἤκουσε μετ' ἐνδιαφέροντος. Εἶχεν ἀνγνώσει τὴν δίκην τῶν Μεταλλείων τῆς Σιέρρα Φουέντας.

— Καλὰ πάμε! εἶπεν ὁ πρίγγιψ, καγχάζων. Θέλεις νὰ μοῦ πῆς ὅτι μὲ χαϊδεύει ἡ μητέρα μου!

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Φερδύ. Ἡ μήτηρ σου εἶνε ἐντιμὸς γυνή. Ἐκεῖνοι ποῦ σὲ χαϊδεοῦν εἶνε οἱ ἄλλοι.

— Καὶ ζήτησαν οἱ ἄλλοι! συνεπέραναν ὁ Ρενὲ, ἀναλαμβάνων τὸ διακοπὴν βιβλίον του.

Ὁ Ραῦμόνδος ἐδοκίμαζεν ἀληθῆ θλίψιν, βλέπων ὅτι ὁ πρίγγιψ δὲ Σαντεναί ἦτο καθ' ὀλοκληρίαν ἀδιόρθωτος. Εὕρισκεν ἐν ἐκείνῳ τὸ ἐπιτετηδευμένον, τὸ δριμύ, τὸ γελοιῶδες,

τὸ κατ' ἐπίφασιν πνεῦμα καὶ θέλγητρον τῆς παρισινῆς ζωῆς. Ἐβιάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς ναύτας του καὶ ἡ ὁσμὴ τοῦ καταρμιοῦ τοῦ κοιτωνίσκου του τῷ ἀπήρεσκεν ὀλιγώτερον τῆς ἀποφορᾶς τῶν μυρουδικῶν τοῦ κοιτῶνος τοῦ πρίγγιπος.

Ἡ ὠραία ἐκείνη κόρη, ἐμφανισθεῖσα πρὸ αὐτοῦ ἐν τῇ ὑπερηφανίᾳ καλλονῆς τιμίας, τὸν ἐτάραττε. Ἡθάνετο σαφῶς ὅτι ἐδοκίμαζεν ἐναντίον τοῦ ἐξαδέλφου του τόσῳ μεγαλύτεραν ὀργήν, ὅσῳ θελκτικώτερα τοῦ ἐφαίνετο ἡ Δινόρα. Αἰσθημα ἢ συναίσθησις ἀόριστος, ἀλλὰ θετικὴ, πραγματικὴ. Τοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν δεσποινίδα Φερῶ, διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, μὴ τολμῶν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐπεθύμει καὶ λιγάκι τοῦτο διὰ νὰ τὴν ἐπανιδῆ.

Ἡ νεάνις ἐνεπιστεύετο εἰς ἐκείνον πάντῃ ἐλευθέρως, ἐλκυομένη καὶ αὐτὴ ὡσαύτως ὑπὸ τῆς τοιαύτης χρηστότητος, καὶ μὴ εὕρισκουσα ἐν τῷ βᾶθει τῶν μαύρων ὀφθαλμῶν τοῦ Ρενὲ, εἰμὴ ἀφοσιώσεως καὶ σεβασμοῦ ἐκφρασιν. Ἐν τοσοῦτῳ εἶχε πείσμα καὶ ὁ Ραῦμόνδος ἐναντίον τοῦ Ρενὲ, καὶ ἀκριβῶς τὸν εὕρισκεν ἔνοχον καὶ ἀνάνδρον. Θὰ τοῦ τὸ ἔλεγε μίαν ἡμέραν.

Τὸ εἶπε καθαρὰ σχεδὸν εἰς τὴν πρίγγιπέσσαν μίαν ἐσπέραν καθ' ἣν ἦλθε νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ τὴν προσεχῆ ἀναχώρησιν του.

Ἡ Κυρία δὲ Σαντεναί κατεῖχε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βὰν-Δὼκ μέγαρον γειτνιαζὸν πρὸς τὸ τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ ἐκεῖ ἔξῃ περιεργον ζῶν, πλησίον μὲν τοῦ Ρενὲ, ἀλλὰ χαμῆνη, ὡς ἐν νοσηρᾷ ὀμίχλῃ, ἐν τοῖς ἀτμοῖς τῆς μορφίνης.

Ψηλόλυγνη, νευρικὴ, ὑπεσκαμμένη ὑπὸ τῆς ἡμικρανίας, ἐξῆτιε διαδοχικῶς ἐν τῷ χλωροφορμῳ ὀλίγον ὕπνον κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀϋπνίας, καὶ ἐν ταῖς δόσεσι τῆς μορφίνης ὀλίγην ἡσυχίαν κατὰ τὰς στιγμὰς τῶν νευραλγικῶν κρίσεων. Σπανίως ἐξήρχετο, ζῶσα περιεκαλυμμένη ὑπὸ τῆς πολυτελείας τῆς εἰς εἶδός τι εὐτυχοῦ; ὑπνοβασίας, ἣτις καθίστατο μερικὰς στιγμὰς ἡμιπαραφροσύνη. Ἀναγινώσκουσα πολὺ χωρὶς νὰ ἐννοῇ πολὺ, καὶ λατρεύουσα τὸν υἱὸν τῆς — τὸν ἦρωα τῶν χρονικῶν, ἅτινα κατέτερον αὐτὴν — μέχρι τοῦ νὰ τῷ συγχωρῆ τὰ πάντα. Ἐνίοτε εὕρισκε πολὺ γελοῖον οὐαὶ τὸν ἀπεκάλουν Ἄρθος τῶν δανθῶν, καθὼς τοὺς ἄλλους.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἀποχαιρετιστηρίου ἐπισκέψεως τοῦ Ραῦμόνδου, ἡ πρίγγιπέσα, ἐντὸς τῆς μικρᾶς τῆς αἰθούσης, τὴν ὁποίαν ἐφώτιζον δύο λυχνίαι ἰαπωνικαί, ἦτο κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς ἐξηπλωμένη ἐπὶ σοφᾶ, νωχελῆς, μὲ ἀπλανῆς βλέμμα, ἂν μουδιασμένη, ἀδιάφορος, τὰς κόρας συνεσταλμένης, ἐν τῇ ἐκλύσει τῶν μορφομανῶν ἢ τῶν ὀπιόφάγων, ὀνειρώττουσα, μεθύουσα καὶ ὑπὸ τὸ ρόδιον φέγγος τῶν λυχνιῶν, παρετήρει τὸν Ραῦμόνδον δι' ἀμυδροῦ μειδιάματος, μόλις κινουόντος τὰ λεπτά τῆς χεῖλις ἐπὶ τοῦ ἰσχυοῦ τῆς προσώπου, οὐτινος αἱ φαιόξανθοι τρίχες, ἐπεστρωμένοι ὑπὸ ἀργυρᾶς πούδρας, ἐφαίνοντο κατάλευκοι.

Ἐσχεν ἐν τοσοῦτῳ, παρατηροῦσα τὸν ἀνεψιὸν τῆς, τὴν ἀντίληψιν τῆς ἀναμνήσεως, καὶ τοῦ εἶπε, τείνουσα τὴν χεῖρα τῆς:

— Ἄ! σεῖς εἴσθε, μαρκήσιε, ἀνεψιέ μου, ποῦ συμβουλεύετε τόσῳ καλὰ ἓνα πρίγγιπα Σαντεναί νὰ νυμφευθῆ μίαν τιποτένια;